

Arrest

nr. 159 212 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART loco advocaat M. LYS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Mertishë, bij de stad Lushnjë (Albanië). In 2010 woonde u omwille van uw studie een jaar lang in Tirana (Albanië). Wanneer u in de zomermaanden in 2011 en in 2014 in Vlorë (Albanië) als kelner aan de slag was pendelde u in het weekend naar uw huis in het dorp. Midden 2012 kreeg uw moeder H. D. (...) een betrekking als postbeambte van het plaatselijk kantoor in jullie dorp. Om deze job te bemachtigen gaf uw moeder steekpenningen aan verschillende personen. Het geld leende ze bij haar kennis N. B. (...), directeur van een dienst voor sociale verzekeringen voor invaliden. Om deze lening af te betalen leende

ze op haar beurt geld bij zowel enkele collega-vriendinnen en bij uw vriend D. Z. (...). Omdat uw moeder de geleende som niet meteen kon terugbetalen aan N. B. (...) werd ze meerdere malen telefonisch door hem onder druk gezet. Op een bepaald moment besloot uw moeder haar lening af te betalen met geld van de post. Op 29 augustus 2013 gingen u, uw moeder en uw oom N'. D. (...) naar het kantoor van N. B. (...). Uw moeder wilde N. (...) duidelijk maken dat ze hem niet kon afbetalen. Nadat N. B. (...) alsnog zijn geld bleef opeisen, maakten jullie hem duidelijk dat jullie eigenlijk onderweg waren naar het politiekantoor opdat uw moeder zich zou kunnen aangeven. Omdat N. B. (...) hier niets van wilde weten kwam het tot een gevecht. U haalde met uw vuist uit naar N. (...) en werd op uw beurt door N. (...) geslagen. Uiteindelijk vertrokken jullie. Na uw vertrek werd u gebeld door een politieagent, tevens neef van N. B. (...), die u meldde naar het politiecommissariaat te komen. Op het bureau werd u ondervraagd over het gebeuren. Tijdens uw ondervraging kreeg u oorvegen van uw ondervragers. Terwijl u bij de politie zat, kwam een andere schuldeiser van uw moeder, A. T. (...), samen met haar echtgenoot bij uw vader thuis om achter geld te vragen. U werd uiteindelijk rond vier uur in de ochtend vrijgelaten. Omdat u niet goed wist wat zou gebeuren vertrok u samen met uw oom N'. D. (...) naar Italië. Omdat u vertrokken was, heeft u A. T. (...), die nog enkele keren bij uw vader langskwam, niet gezien. Via telefonisch contact met uw vader vernam u dat er een rechtszaak tegen u was opgestart. Uiteindelijk werden u en uw oom N'. (...) veroordeeld tot het betalen van een geldboete. U ging niet in beroep. Uiteindelijk diende u niets te betalen omdat lichte straffen en geldboetes werden kwijtgelaten door een algemene amnestie. Op 29 augustus 2013 werd uw moeder na een klacht van de post opgepakt. Uiteindelijk werd ze veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens diefstal van geld en misbruik van macht. Eind augustus 2014 liep u op straat in Lushnjë toen een wagen u benaderde. U hoorde uw naam roepen en zag N. B. (...) met twee van zijn vrienden. U ging er snel vandoor omdat u bang werd. Op 15 februari 2015 was u samen met drie vrienden in Lushnjë. U kwam N. B. (...) tegen die u zei dat hij u en uw familie zou vermoorden als u hem zijn geld niet zou teruggeven. Uw vrienden kwamen in de discussie tussen en namen u zonder verdere incidenten mee. U diende geen klacht in tegen de bedreigingen omdat u van mening was dat dit u niet zou helpen. Daar u zich niet meer veilig voelde door N. B. (...) die de door uw moeder geleende som van u teruggeiste en omdat u meende dat uw moeder geen eerlijk proces kreeg daar verschillende betrokken partijen gelinkt waren aan N. B. (...), zoals twee agenten die uw moeder ondervroegen neven waren van N. B. (...) en de onderzoeksrechter de echtgenote was van een vriend van B. (...), besloot u Albanië te verlaten. Op 21 maart 2015 nam u een reisbus vanuit Albanië naar Italië. U verbleef er gedurende vijf dagen bij uw oom. Nadien nam u een vlucht tot Brussel, waar u op 26 maart 2015 aankwam. Uw vriend A. Q. (...) die in Nederland verblijft, kwam u er ophalen en nam u mee naar Nederland. U verbleef er gedurende twee weken alvorens u terugkeerde naar België waar u op 14 april 2015 een asielaanvraag heeft ingediend. Bij een terugkeer naar Albanië vreest u N. B. (...), die u als het geleende geld niet wordt terugbetaald zou kunnen ontvoeren of vermoorden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Albanese identiteitskaart (dd. 28/05/2009, geldig tot 27/05/2019); een akte van familiesamenstelling (dd. 16/02/2015); drie attesten (dd. 23/01/2015, dd. 15/01/2015 en dd. 22/08/2014) waarmee de invaliditeit van uw vader en uw grootmoeder worden onderschreven; drie bundels met gerechtelijke documenten betreffende uw moeder H. D. (...); een attest van een registratiekantoor voor onroerende goederen betreffende een hypotheek; een kopie van een hypotheekovereenkomst en twee notariële aktes betreffende leningen die uw moeder afsloot met N. B. (...) en D. Z. (...). Na uw gehoor dd. 9 juni 2015 stuurde u een kopie van uw Albanese paspoort (dd. 22/09/2009, geldig tot 21/09/2019); een document van het Algemeen Parket van Lushnjë betreffende een verzoek tot vervolging van u en uw oom N'. D. (...) (dd. 27/11/2013) en een bevel van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Lushnje om u een geldboete te geven (dd. 05/03/2014).

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u voor u op 14 april 2015 uw asielaanvraag in België instelde een aantal dagen in Italië en twee weken in Nederland verbleef (gehoor CGVS, p.15-16). U diende in geen van beide landen een asielaanvraag in. Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvraag danig op de helling. Van iemand die een gegronde vrees in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk bij aankomst in een derde land een vraag tot internationale bescherming indient.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande een incident eind augustus 2013 tussen u en uw oom N'. (...) enerzijds en N. B. (...) anderzijds niet helemaal stroken met de gegevens in de door u neergelegde gerechtelijke documenten, met name een verzoekschrift van het Algemeen

Parket van Lushnjë van 27 november 2013 en een attest van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Lushnjë van 27 mei 2014 (document 7, 13). Zo verklaarde u dat uw moeder op 29 augustus 2013 had besloten naar N. B. (...) te gaan om hem te melden dat ze zich zou aangeven naar aanleiding van schulden die ze niet kon afbetalen. U zou haar die dag samen met uw oom N'. D. (...) hebben vergezeld. Tijdens de ontmoeting zou er een handgemeen zijn ontstaan tussen u en uw oom N'. (...) enerzijds en N. B. (...) anderzijds. Uw moeder zou zich dezelfde dag hebben aangegeven bij de politie (gehoor CGVS, p.17). Uit het door u neergelegde document blijkt echter dat u op 28 augustus 2013 samen met uw oom N'. (...) met N. B. (...) heeft gevochten. Uit de door u neergelegde gerechtelijke documenten van uw moeder blijkt vervolgens dat uw moeder op 29 augustus 2013 werd aangehouden door de gerechtelijke politie van de regio Fier, afdeling financiële misdrijven. U stelde dat op een document staat dat het gevecht tussen u en N. (...) plaatsvond op de dag van de aanhouding van uw moeder en op een ander document staat dat het gevecht de dag voor de aanhouding plaatsvond, wat echter geenszins gestaafd wordt door de door u neergelegde documenten (gehoor CGVS, p.18).

Wat er ook van zij, voorts dient er te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen met N. B. (...), een geldschietster van uw moeder die u bedreigde om een geleende som geld aan hem terug te betalen, problemen van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn (gehoor CGVS, p.17,18,21,23). De door u aangehaalde problemen met N. B. (...) houden geen verband met een van de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging. Immers, louter niet afbetaalde schulden van uw moeder aan N. B. (...) liggen aan de oorzaak van uw problemen met N. B. (...).

Verder dient vastgesteld te worden dat u geen elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde mondelinge bedreigingen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U stelde tegen de mondelinge bedreigingen van B. (...) nooit klacht te hebben ingediend (gehoor CGVS, p.24). U legde hierbij uit dat u afzag van een klacht tegen die man omdat twee van zijn neven bij de politie werk(t)en en u vermoedde dat men u daarom niet zou helpen (gehoor CGVS, p.23,24). Concrete aanwijzingen dat de politie u niet zou willen helpen had u echter niet (gehoor CGVS, p.24). Bijgevolg kan uw uitleg geenszins worden weerhouden als rechtvaardiging van uw nalaten ter zake. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belager en verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat u geenszins gedaan heeft. Hierbij moet opgemerkt worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts, aangaande uw verklaring tijdens een ondervraging van twee agenten – waarvan één een neef van N. B. (...) - oorvegen te hebben gekregen (gehoor CGVS, p.22,26), dient te worden opgemerkt dat het een eenmalig feit betrof, waarbij enkele agenten zich schuldig maakten aan machtsmisbruik. Hieruit kan niet zonder meer worden besloten dat de politie aan de kant staat van B. (...), noch dat B. (...) macht heeft (gehoor CGVS, p.17,20). Wat betreft deze feiten stelde u deze weliswaar aan uw advocaat te hebben gemeld, maar verklaarde dat u uiteindelijk besloot het incident niet bekend te maken bij het gerecht dat belast was met een onderzoek naar het handgemeen tussen u, uw oom en B. (...). Evenmin diende u klacht in tegen deze agenten (gehoor CGVS, p.23,25). Uw uitleg bang te zijn geweest de zaak aanhangig te maken omdat het uw woord zou zijn tegen dat van twee agenten en omdat u zelf financieel zou moeten tussenkomen in deze procedure is dan ook geen afdoende verklaring voor uw nalaten (gehoor CGVS, p.25). Ook hier moet opgemerkt worden dat indien u bepaalde feiten niet kenbaar maakt aan de bevoegde autoriteiten, zij er vanzelfsprekend niet kunnen tegen optreden. Hoe dan ook, hier dient verder gewezen te worden op informatie van het Commissariaatgeneraal waaruit blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er

gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Betreffende de andere schuldeisers bij wie uw moeder geld leende, stelde u dat deze personen weliswaar (meermaals) achter hun geld hadden gevraagd, doch geen andere stappen hebben ondernomen om hun geld terug te krijgen, noch andere zaken hebben gedaan (gehoor CGVS, p.17,21,26). Voorts blijkt, gelet op bovenstaande informatie over de in Albanië aanwezige autoriteiten, uit niets dat u bij eventuele concrete problemen met deze mensen voor hulp en/of bescherming geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten.

Wat betreft de rechtszaak van uw moeder, blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten dat uw moeder op 8 juli 2014 beroep aantekende bij het Hof van Beroep in Vlorë tegen haar vonnis (gehoor CGVS, p.13; document 8). U meende te weten dat er in de maand juni 2015 een rechtszitting zou worden gehouden (gehoor CGVS, p.28). Gevraagd om verdere documenten van uw moeder haar proces over te maken, beloofde u dit te doen. Tot op het heden heeft u echter deze stukken niet doorgestuurd (gehoor CGVS, p.28,29). Van uw bewering dat uw moeder geen eerlijk proces krijgt omdat er tijdens haar proces geen onderzoek werd gevoerd naar het vermogen van N. B. (...) en omdat N. (...) een goede vriend is van de echtgenoot van de procureur die belast is met de zaak van uw moeder, legde u niet het minste begin van bewijs neer. Gevraagd om de aanvragen van uw moeder voor bepaalde onderzoeken, correspondentie van haar advocaat met het gerecht en de antwoorden van het gerecht over te maken, verklaarde u dat dit niet ging omdat u niet wist wie de stukken bezat en u informatie dienaangaande aan uw moeder zou moeten vragen (gehoor CGVS, p.27,28). Ruim twee maand na uw gehoor dd. 9 juni 2015 legde u ter zake geen stukken neer. Opgemerkt dient nog te worden dat in het beroepsverzoekschrift van uw moeder tegen haar veroordeling in eerste aanleg, zij nergens de door u beweerde manipulaties van de rechtsgang aankaarte. In het beroepschrift valt enkel te lezen dat uw moeder strafvermindering wenst en vraagt om rekening te houden met verzachtende omstandigheden (document 8). Nochtans kan redelijkerwijze verwacht worden als er effectief sprake zou geweest zijn van inmenging/belangenvermenging dat uw moeder en haar advocaat dit in haar beroepsverzoekschrift opgeworpen zouden hebben. U brengt aldus geen enkel sluitend bewijs aan ter staving van uw verklaringen dat het proces van uw moeder niet eerlijk zou verlopen. Wat betreft de dreigtelefoons tegen uw moeder waarin B. (...) haar onder druk zette zijn geld terug te betalen, kan nog opgemerkt worden dat uw moeder tegen deze bedreigingen geen officiële klacht heeft ingediend (gehoor CGVS, p.24). Hoe dan ook, indien u meent dat uw moeders proces niet eerlijk zou verlopen, dient opgemerkt te worden dat er in Albanië mechanismen bestaan om dit vermeende onrecht aan te klagen bij de hogere autoriteiten zoals de Ombudsman. Uit beschikbare informatie blijkt dat artikel 60 van de grondwet bepaalt dat de Ombudsman (Avokati i Popullit) de rechten, vrijheden en wettelijke belangen van de burger moet verdedigen tegen onwettelijke of ongepaste daden óf tegen het falen van de publieke administratie om op te treden. De Ombudsman ontvangt klachten over misbruik door de overheid, heeft de bevoegdheid om toezicht te houden op rechtszaken, en detentiecentra en gevangenissen te bezoeken. De Ombudsman kan ook zelf een zaak inleiden, wanneer het slachtoffer dit niet zelf wil of kan doen. De meest voorkomende klachten die de ombudsman ontvangt zijn klachten van burgers over machtsmisbruik door politie of leger, het niet uitvoeren van beslissingen van de rechtbanken in burgerlijke zaken, onrechtmatig ontslag en geschillen over grondbezit. Klachten kunnen op verschillende manieren aan de Ombudsman worden overgemaakt. De procedure bij de ombudsman is gratis.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Ook uw neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort, uw identiteitskaart en de akte van familiesamenstelling bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit. Deze staan hier nergens ter discussie. Evenmin wordt er getwijfeld aan het feit dat uw vader en grootmoeder invalide zijn, wat u aantoont door verschillende documenten van de bevoegde Albanese instanties (dd. 23/01/2015, dd.15/01/2015 en dd. 22/08/2014). Dat uw moeder in geldnood zat en verschillende leningen aanging bij zowel de bank als bij particulieren, wat u aantoonde door verschillende afgesloten leningen, staat evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de motivering in de bestreden beslissing dat het feit dat verzoekende partij noch in Italië, noch in Nederland een asielaanvraag indiende, waar zij respectievelijk een aantal dagen en twee weken verbleef voor zij op 14 april 2015 haar asielaanvraag in België indiende, de ernst van haar asielaanvraag danig op de helling zet, door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in verband met de vaststelling dat haar verklaringen aangaande een incident eind augustus 2013 tussen haar en haar oom N'. enerzijds en N. B. anderzijds niet helemaal stroken met de gegevens in de door haar neergelegde gerechtelijke documenten bemerkt dat het feit dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kan aantasten omdat de documenten die zij neerlegde de aangehaalde gebeurtenissen aantonen en zij zelf spontaan melding maakte van de tegenstrijdigheden, stelt de Raad evenwel vast dat, daar waar verzoekende partij stelt dat zij tijdens haar gehoor zelf wees op de tegenstrijdige informatie in de documenten, door verwerende partij er al op werd gewezen dat de bewering van verzoekende partij tijdens haar gehoor dat op een document staat dat het gevecht tussen haar en N. plaatsvond op de dag van de aanhouding van haar moeder en op een ander document staat

dat het gevecht de dag voor de aanhouding plaatsvond, geenszins gestaafd wordt door de door haar neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 09/06/2015, p. 18). De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent het incident eind augustus 2013 tussen haar en haar oom N. enerzijds en N. B. anderzijds niet helemaal stroken met de gegevens in de door haar neergelegde gerechtelijke documenten, de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent dit incident ondermijnt.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift de motivering van verwerende partij betwist dat haar problemen met N. B. geen verband houden met een van de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging, erop wijzend dat zij vervolgd werd *“omwille van zijn politieke overtuigingen (...), politieke overtuiging die hem in casu toegeschreven werd omwille van zijn conflict met iemand die in het Staatsapparaat tewerkgesteld is”*, stelt de Raad evenwel vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat louter niet afbetaalde schulden van haar moeder aan N. B. aan de oorzaak liggen van haar problemen met N. B. en dat haar problemen van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 09/06/2015, p. 9-10, 16-17, 21, 23). Verwerende partij stelt dan ook terecht dat deze problemen geen verband houden met een van de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie.

2.2.6.1. Verder betoogt verzoekende partij dat zij geenszins voor de door haar aangehaalde mondelinge bedreigingen beroep kon – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. Waar verwerende partij immers motiveert dat er in Albanië tal van maatregelen genomen worden om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, wat een positief effect heeft gehad, dient vastgesteld te worden dat de bronnen waarnaar dienaangaande verwezen wordt van 14 oktober 2009 en 16 maart 2010 dateren en dan ook niet meer actueel zijn. Verzoekende partij stelt nieuwe recentere informatie bij te brengen die deze stelling tegensprekt, of op zijn minst relativeert, en voegt als bijlage bij haar verzoekschrift vier internationale rapporten over de beschermingsmogelijkheden in Albanië en het functioneren van het rechtssysteem aldaar (bijlagen 3-6). Bovendien wordt ook in het door verwerende partij aangebrachte document een belangrijke kanttekening gemaakt bij deze stelling, daar verder in het document vermeld staat dat niettegenstaande deze hervormingen de algehele prestatie van de politie zwak blijft en dat onprofessioneel gedrag, corruptie en lage salarissen de belangrijkste hinderpalen voor de ontwikkeling van een effectieve burgerlijke politie zijn. Tevens wordt in het document betreffende het Albanese rechtssysteem nog opgemerkt dat de politieke druk, intimidatie, corruptie en beperkte middelen de rechtbanken verhinderen om steeds onafhankelijk en efficiënt te werken en dat de corruptie in het rechtswezen prevalent blijft. Deze kanttekeningen worden bevestigd door de recentere informatie die door verzoekende partij wordt aangebracht (bijlagen 3-6 van het verzoekschrift). Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat uit de door haar aangebrachte informatie (bijlage 3 van het verzoekschrift) blijkt dat bij de beoordeling of een persoon kan rekenen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten rekening gehouden moet worden met de individuele omstandigheden van de zaak en het profiel van de persoon in kwestie en dat men niet kan volstaan met een algemene verwijzing naar het bestaan van een efficiënt rechtssysteem in Albanië dat in staat is om bescherming aan alle burgers te bieden ten aanzien van bedreigingen, vervolgingen of mishandelingen door privépersonen. *In casu* dient er dan ook rekening gehouden te worden met de eigen ervaring van verzoekende partij met de Albanese politie en met de persoonlijkheid, familiebanden en vriendenkring van N. B., waarover verzoekende partij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo werd door verzoekende partij aangegeven dat zij ondervraagd werd door en slagen kreeg van twee politieagenten waarvan één familie van N. B. was. Verwerende partij lijkt de ernst van dit incident echter te relativiseren door te stellen dat dit een eenmalig feit was. Verzoekende partij verwijst hieromtrent evenwel naar een arrest van het EHRM (EHRM, Bouyid v. België, 28 september 2015), stellende dat volgens deze rechtspraak een door de politie gegeven oorveeg, ook al is het een éénmalig feit, een schending van artikel 3 EVRM kan inhouden. In die context kan men dan ook niet van haar verwachten dat zij naar de politie zou gaan om bescherming te krijgen. Verder werd door verzoekende partij nog verklaard dat N. B. een machtige man is, familie is met twee politieagenten en bevriend is met de procureur die de zaak van haar moeder opvolgde. Ook legde verzoekende partij uit dat N. B. haar rechtszaak manipuleerde en drie schijngetuigen gebruikte om haar te laten veroordelen. Tevens acht verzoekende partij het opvallend is dat verwerende partij geen onderzoek verricht heeft rond de persoon van N. B.

Om voormelde redenen was verzoekende partij dan ook van oordeel dat de Albanese autoriteiten haar geen bescherming konden bieden. Voorts spreekt het voor zich dat verzoekende partij tegen het

machtsmisbruik door de politie geen beroep kon doen op de bescherming van de politie, daar het juist dezelfde politie was die haar de slagen had toegediend.

2.2.6.2. De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de door verwerende partij geconsulteerde landeninformatie, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1), blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Immers blijkt hieruit dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen die volgens de Europese commissie een positief effect heeft op het functioneren van de politie. Verder blijkt uit deze informatie dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Uit diezelfde informatie blijkt voorts dat de problemen in Albanië zich voornamelijk situeren rond corruptie en mismanagement bij dezelfde overheid. Bezorgdheid over corruptie binnen het rechtssysteem blijft bestaan en zorgt voor een belemmering in de handhaving van de wetgeving tegen mishandeling en in de inspanningen om slachtoffers te beschermen. De informatie maakt ook melding van de raadgevingen van de Europese Commissie die stelt dat er verdere inspanningen van zowel de regering als het parlement moeten komen om de onafhankelijkheid, verantwoordingsplicht, onpartijdigheid en efficiëntie van het gerechtelijk apparaat te verbeteren. De politieke wil tot hervorming blijkt uit de actieplannen, maar de implementatie lijdt onder een tekort aan middelen. De burgers hebben echter de mogelijkheid om klacht in te dienen bij de instelling van de Ombudsman en er zijn ook talrijke NGO's actief op het gebied van mensenrechten en rechtshulp aan economisch of sociaal zwakkeren. De OVSE is in Albanië ook erg actief betrokken bij de hervorming van de instellingen en de promotie van mensenrechten. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij aangebrachte informatie (bijlage 3-6 van het verzoekschrift) de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend baseert geenszins tegensprekt, maar daarentegen bevestigt dat de efficiëntie van de Albanese politie sterk is verbeterd alsook de mogelijkheden tot het indienen van een klacht tegen de politie. De Raad wenst hierbij nog op te merken dat absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat kan worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat, wat *in casu* het geval is. Verwerende partij stelt dan ook terecht vast dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Door verzoekende partij worden voorts geen concrete aanwijzingen of geldige redenen aangebracht waaruit blijkt dat dit voor wat haar persoonlijk betreft niet van toepassing zou zijn. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat er bij de beoordeling of een persoon kan rekenen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten rekening gehouden moet worden met de individuele omstandigheden van de zaak en het profiel van de persoon in kwestie, en dat in haar geval dan ook rekening moet gehouden worden met haar ervaring met de Albanese politie en met de persoonlijkheid, familiebanden en vriendenkring van N. B., bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissing evenwel uitgebreid gemotiveerd wordt waarom de uitleg van verzoekende partij waarom zij *in casu* zich niet kon beroepen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten niet kan overtuigen. Meer bepaald stelt verwerende partij dat de uitleg van verzoekende partij tegen de mondelinge bedreigingen van B. geen klacht te hebben ingediend omdat twee van zijn neven bij de

politie werk(t)en en zij vermoedde dat men haar daarom niet zou helpen geenszins weerhouden kan worden als rechtvaardiging van haar nalaten ter zake, daar verzoekende partij geen concrete aanwijzingen heeft dat de politie haar niet zou willen helpen. Verder meent verwerende partij dat uit het eenmalige feit waarbij verzoekende partij tijdens een ondervraging van twee agenten – waarvan één een neef van N. B. – oorvegen zou hebben gekregen, waarbij enkele agenten zich schuldig maakten aan machtsmisbruik, niet zonder meer besloten kan worden dat de politie aan de kant van B. staat, noch dat B. macht heeft. Ook dienaangaande werd door verzoekende partij geen enkele klacht ingediend en evenmin voert zij een overtuigende uitleg aan voor dit nalaten. Door verwerende partij wordt dienaangaande terecht opgemerkt dat van een asielzoeker evenwel verwacht mag worden dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat verzoekende partij geenszins gedaan heeft. Waar verzoekende partij verder in haar verzoekschrift verwijst naar een arrest van het EHRM dat werd uitgesproken in de zaak *Bouyid v. België* van 28 september 2015 die specifiek gaat over het geven van een oorveeg door politieagenten, stellende dat volgens deze rechtspraak een door de politie gegeven oorveeg, ook al is het een eenmalig feit, een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, stelt de Raad evenwel vast dat het EHRM in dit arrest besloot dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM vooreerst omdat de oorveeg een eenmalig feit betrof, de politie niet de bedoeling had om een bekentenis te bekomen, de eisers zich provocerend hadden opgesteld alsook dat er een spanning was tussen de politie en de familie van de eisers. Verzoekende partij kan evenmin eenvoudigweg voorhouden dat de oorveeg die zij gekregen zou hebben tijdens een ondervraging haar zou beletten om naar de politie te gaan om bescherming te krijgen. De Raad herhaalt dat het immers om twee agenten ging (waarvan één neef van N. B.) die zich tijdens de ondervraging schuldig hadden gemaakt aan machtsmisbruik, waaruit niet zonder meer kan worden besloten dat de politie aan de kant staat van N. B., noch dat B. macht heeft. Van verzoekende partij kon dan ook verwacht worden dat zij klacht indiende tegen de agenten in kwestie opdat er kan tegen opgetreden worden. Wat nog de bemerking van verzoekende partij betreft dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de persoon van N. B., wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het evenmin de taak van de commissaris-generaal is, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De stelling dat verwerende partij geen onderzoek gedaan heeft naar de persoon van N. B. is dan ook niet dienstig.

De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er voor haar problemen met N. B. in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij stelt dat omwille van de slag die zij toegediend kreeg van de politie, artikel 48/7 van de vreemdelingenwet van toepassing is, waarin bepaald wordt dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, wijst de Raad er evenwel op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor dergelijk machtsmisbruik door en/of slecht functioneren van de politie niet zou kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden. De Raad herhaalt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.

2.2.8.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen enkel sluitend bewijs aanbrengt ter staving van haar verklaringen dat het proces van haar moeder niet eerlijk zou verlopen, wijst verzoekende partij op haar verklaring tijdens haar gehoor dat zij deze stukken moeilijk kan krijgen en dat zij denkt dat “*deze vragen naar onderzoek*” mondeling worden gedaan. Verwijzend naar de richtlijnen van het UNHCR, bemerkt verzoekende partij dienaangaande dat, hoewel de bewijslast in beginsel op de asielzoeker berust, de autoriteiten ook rekening moeten houden met het feit dat het, gezien de vluchtomstandigheden van de asielzoekers, niet altijd mogelijk is om documenten mee te nemen. De taak om de feiten vast te stellen wordt gedeeld tussen de asielzoeker en de asielinstanties en wanneer de feiten niet vastgesteld kunnen worden dient het voordeel van de twijfel aan de asielzoeker gegeven te worden op voorwaarde dat diens verklaringen geloofwaardig zijn.

2.2.8.2. De Raad bemerkt dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald en ook door verzoekende partij erkend wordt – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS

17 december 2003, nr. 126.529). *In casu* kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij in staat zou zijn enig begin van bewijs neer te leggen van haar bewering dat haar moeder geen eerlijk proces krijgt omdat er tijdens haar proces geen onderzoek werd gevoerd naar het vermogen van N. B. en omdat N. een goede vriend is van de echtgenoot van de procureur die belast is met de zaak van haar moeder en dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken dienaangaande te verzamelen. Toen aan verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd verdere documenten van haar moeder haar proces over te maken, beloofde verzoekende partij dit te doen. Verder werd haar nog gevraagd om de aanvragen van haar moeder voor bepaalde onderzoeken, correspondentie van haar advocaat met het gerecht en de antwoorden van het gerecht over te maken, waaromtrent zij stelde dat dit niet ging omdat zij niet wist wie de stukken bezat en zij informatie dienaangaande aan haar moeder zou moeten vragen. Ruim twee maanden na haar gehoor d.d. 9 juni 2015 legde verzoekende partij ter zake echter nog steeds geen stukken neer. Met de loutere bewering dat zij deze stukken “moeilijk” kan krijgen daar zij “denkt” dat “deze vragen naar onderzoek” mondeling worden gedaan, toont verzoekende partij geenszins aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om stavingstukken in verband met haar bewering dat haar moeder geen eerlijk proces krijgt te bemachtigen. Verzoekende partij maakt deze bewering dan ook niet hard.

2.2.9.1. Waar verwerende partij motiveert dat hoe dan ook, indien verzoekende partij meent dat haar moeders proces niet eerlijk zou verlopen, opgemerkt dient te worden dat er in Albanië mechanismen bestaan om dit vermeende onrecht aan te klagen bij de hogere autoriteiten zoals de Ombudsman, voert verzoekende partij aan dat uit de informatie die door haar als bijlage bij haar verzoekschrift werd gevoegd (bijlage 3) blijkt dat er vragen gesteld kunnen worden met betrekking tot de efficiëntie van deze instantie en bij de doeltreffendheid van de bescherming die door de Ombudsman geboden zou kunnen worden. Verder wordt in het daaromtrent door verwerende partij aangebrachte document vermeld dat de Ombudsman een klacht of een vraag kan weigeren als dezelfde zaak in behandeling is bij een openbaar aanklager of een rechtbank. Derhalve kon de moeder van verzoekende partij zich niet tot deze instantie richten.

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat door verwerende partij op basis van de informatie die door haar werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 12, deel 1) terecht besloten werd dat er in Albanië mechanismen bestaan om het vermeende onrecht van het oneerlijk proces dat haar moeder zou gekregen hebben aan te klagen bij de hogere autoriteiten zoals de Ombudsman. De door verzoekende partij aangebrachte informatie (bijlage 3) doet hieraan geen enkele afbreuk. Verder stelt de Raad vast dat de Ombudsman inderdaad een klacht *kan* weigeren of stopzetten als dezelfde zaak in behandeling is bij een openbaar aanklager of een rechtbank. In dergelijk geval moet de Ombudsman informatie vragen bij deze instanties, die de verplichting hebben om binnen redelijke termijn te antwoorden en ten laatste binnen 30 dagen. Daar dit louter een mogelijkheid betreft, doch geen verplichting, kan verzoekende partij niet zonder meer voorhouden dat haar moeder zich hierdoor niet kon richten tot de Ombudsman. Daarenboven stelt de Raad vast dat door verwerende partij in haar verzoekschrift wordt aangegeven dat haar moeder in beroep vrijgelaten werd, waardoor verzoekende partij bezwaarlijk kan volhouden dat er geen mechanismen voorhanden zijn om het vermeende onrecht van het oneerlijk proces dat haar moeder zou gekregen hebben aan te klagen.

2.2.10. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien aan de door haar voorgehouden problemen met N. B. geen geloof kan worden gehecht en, indien al geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen met betrekking tot de problemen met N. B., *quod non*, deze problemen geen verband houden met een van de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging, en verzoekende partij verder niet aannemelijk maakt dat zij voor deze problemen niet zou kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van

verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 9 juni 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT